

4opreis

“Een Defender hoort niet op de A10!”

“Een Defender hoort niet op de A10!”, Tamara hoort het me nog zeggen. “Laten we ermee naar Afrika gaan.” Na de initiële slik had ze slechts een paar dagen nodig om te zeggen: “OK, we gaan het doen!” We hadden eerder, zij het zonder kinderen, gereisd en dat was altijd fantastisch.

Hierna konden we los. Een jaar lang zijn we bezig geweest met de voorbereidingen. Van het ombouwen van de auto, het regelen van de vele administratieve zaken, onderwijs, inentingen tot het in hoofdlijnen plannen van de route.

In dat jaar hebben we ook veel afkeur gekregen, variërend van “onverantwoord met kinderen” en “Afrika is gevaarlijk” tot het doodzwijgen van het onderwerp. Gelukkig geloofden ook veel mensen in het avontuur en zagen in hoe mooi het zou kunnen zijn dit als gezin te doen.

Vlak voor vertrek hebben we de route omgegooid. Frankrijk viel Mali bij. We besloten aan de oostkant te starten want Egypte was relatief rustig. Tijdens onze reis zouden we wel zien hoe de situatie zich in West Afrika zou ontwikkelen. Het originele plan was immers een rondje Afrika te rijden. ►

15 maanden lang reisden Robert en Tamara met hun kinderen Sem [10] en Tess [8] door Europa en Afrika. Met hun Land Rover Defender reden zij ruim 45.000 kilometer over karrensporen, Chinees asfalt en alles daar tussen in. Daarbij kwamen hindernissen als geiten, ezels, olifanten, Afrikanen en pot holes. In deze serie vertellen zij over hun ervaringen.

deel 1

Direct na kerstmis 2012 zijn we uit Nederland vertrokken. Na twee weken "vakantie" hebben we het onderwijs aan Sem en Tess opgestart. Vooraf hadden we al besloten dat onze kinderen ondanks alles wat ze onderweg zouden leren geen achterstand op de reguliere school mochten oplopen. Via de Wereldschool in Lelystad hebben we de studiematerialen aangeschaft voor de stapelvakken Nederlands, Rekenen en Begrijpend Lezen. Een docent op afstand hield de voortgang in de gaten.

Ruim een maand hebben we genomen om onze reisbalans te vinden en het zuiden van Turkije te bereiken. En toen werd het wederom onrustig in Egypte. Drie dagen voordat wij de boot naar Port Said zouden nemen braken er rellen uit. Er vielen 48 doden en honderden gewonden. Daar sta je dan met je gezin.

Via sociale media legden we contact met mensen in Port Said en na tien dagen besloten we de overtocht te maken. Een spannend moment. Het geweld dat resteerde, richtte zich niet op bezoekers maar tegen de overheid. We durfden het aan.

De boottocht was confronterend. Honderden Syrische vluchtelingen hadden alles moeten verlaten en zochten een nieuwe plek om hun leven weer op te pakken. En wij, de enige westerlingen, stonden aan de vooravond van een mooie reis. De gesprekken die we met hen voerden waren intens maar nergens verwijtend.

Midden in de nacht kwamen we aan in Port Said en om 03:00 reden we van boord. We parkeerden de auto in een depot en met wat hulp slaagden we erin om voor de massa door de douane te komen. Er gold een

avondklok maar een taxi bracht ons door een spookachtig Port Said naar het hotel. We waren in Afrika!

De dagen erna weerklonk het steeds "Welcome to Port Said". Demonstraties, tanks en soldaten bepaalden het straatbeeld, toch hebben we er ons niet onveilig gevoeld. Wanneer kan je als klein jongetje nou in een echte tank met soldaten zitten?

Vier dagen hadden we nodig om onze auto door de douane te krijgen. In ruil daarvoor kregen we een prachtige kentekenplaat in Arabisch waarop "love" leek te staan. Na vier dagen Port Said hadden we het wel gezien en vertrokken ... Ons trans Afrika avontuur kon beginnen.

De eerste stop was Cairo (eigenlijk Gizah) waar we op de "oprijlaan" van een homestay in wording verbleven. Hier woonden 5 gezinnen uit één familie, een gezellige drukte. Sem en Tess maakten veel vriendjes en naast voetbal met de lokale kinderen speelden ze ook verstoppertje. Hierbij introduceerden ze briljante termen als "you ben" en "buutfree" aan hun Egyptische vriendjes.

In Cairo regelden we de visa voor Soedan (in Nederland zo goed als onmogelijk te verkrijgen) en Ethiopië. Hiertussen pasten we de bezoeken aan de piramides, Egyptisch museum, Khan El-Khalili souk, etc. Les gaven we op het dakterras met uitzicht op de piramides. Sem en Tess stelden hierdoor meer vragen over de geschiedenis van Egypte dan over rekenen.

Voordat we de Westelijke woestijn in konden moesten we diesel regelen. Diesel is in Egypte door overheidssubsidie spotgoedkoop maar destijds bijna niet meer te krijgen. Op de dag van vertrek meldten wij ons om 5:30 in de rij voor één van de werkende tankstations. Het tankstation had militaire bewaking en na drie uur wachten konden wij onze tanks vullen met diesel. Het was verboden om onze jerrycans te vullen omdat er door de lage prijs veel diesel naar de zwarte markt verdwijnt. Daar wordt het dan weer voor een veelvoud van de prijs verkocht.

Met volle tanks reden we de woestijn in. Bij de Bahariya oase besloten we een "shortcut" naar Al Qasr te nemen. Met twee bedoelers als gids reden we 5 dagen dwars door de woestijn. De woestijn was onwerkelijk mooi en om de dertig kilometer veranderde het landschap. We reden door diep zand, tussen bizarre kalksculpturen en over duinen. Vooral in het begin zaten we regelmatig vast en kwamen de rijplaten van het dak. We kampeerden "wild" op de mooiste plekken, de kinderen speelden in het zand en ►

in de avond genoten we van een kampvuur met overheerlijk Egyptisch eten. Voor het slapen gaan vergaapten we ons aan de prachtige sterrenhemel.

We verbleven een maand in Egypte. We genoten van de mensen, de woestijn en de culturele rijkdom die het land biedt. In Aswan namen we de "beruchte" ferry over het Nassermeer naar Soedan. We hadden geluk dat we de auto al eerder op een vrachtschip hadden gezet, zo zouden we niet nogmaals onnodig lang op onze auto te hoeven wachten.

De overtocht was enerverend. De boot had drie keer de toegestane hoeveelheid mensen aan boord en iedereen had kilo's aan handelswaar uit Egypte bij zich. Sem en Tess vermaakten zich prima aan dek en met de aandacht die ze van de Soedanezen kregen. Na een lange tocht kwamen we de volgende middag aan in Wadi Halfa. Onze auto was er al en na een uurtje hadden we haar weer vrij.

We werden uitgenodigd bij Magdi, een vriendelijke Soedanees die zijn "tuin", huis en

een diner aanbod. Deze gastvrijheid kennen we in Nederland niet, maar bleek zo kenmerkend voor Soedan.

Ook de hitte was kenmerkend. Het was meer dan 45 graden en in de auto (geen airco) nog heter. Zolang we reden, tijdens het zwemmen in de Nijl en na zonsondergang was het draaglijk. De Sahara is meedogenloos.

Toen we hoorden dat een Nederlands gezin uit Khartoum gestrand was bij Old Dongola, boden wij aan ze met onze Defender te zoeken. Vergezeld van lokale mensen en een monteur ging Robert op pad. Weer dwars door de woestijn en net na zonsondergang hadden we ze gevonden. In het pikdonker reden we terug en hadden moeite niet te verdwalen.

In Soedan hebben we de meeste nachten "wild" gekampeerd. Het is fantastisch om zo alleen in de woestijn te staan. Elke keer dat we stopten zeiden Sem en Tess "wow, hier is het gaaf!" Vervolgens speelden ze uren met gevonden voorwerpen, het zand en hun fantasie. Sem en Tess sliepen in de daktent en

wij sliepen in de auto. Door de achterbank naar voren te klappen ontstond daar een riant bed van 2.00 m bij 1.40 m. De nachten waren koel en oorverdovend stil.

We zijn drie maanden onderweg als we Ethiopië inrijden. Het is meteen anders. De vrouwen lopen in hemdje en als we na 10 kilometer de bergen inrijden stoppen wij langzaam met transpireren. Overal zijn mensen en waar je in Ethiopië ook stopt, direct staat er een grote groep volwassenen en kinderen om de auto. Het "You you you", klinkt daarbij bedreigender dan ze bedoelen. Men is erg geïnteresseerd in Sem en Tess en wat er allemaal in de auto zit.

We nemen een aantal rustdagen aan het Tanameer dat we zo ongeveer leegvissen. Hierna rijden we naar het noorden om door het Simien gebergte te trekken. Het pad de berg op is door de vele regen erg glibberig en wederom zetten we onze Land Rover in om een gestrand minibusje uit de greppel te trekken. De omgeving is ruig en vier dagen lopen we van top naar top op zoek naar de Gelada bavianen en de Walia steenbokken.

Hier zien we kleine kinderen in dunne kleren en op slippertjes de regen en ijzige kou (4000m) trotseren. Iedere dag weer lopen ze de berg af en op om water te halen. Voor een paar dagen bieden Sem en Tess ze een welkome afwisseling. Samen spelen ze met een zelfgemaakte bal. Het is mooi om te zien hoe universeel kinderen zijn en hoeveel lol ze hebben. Tamara geeft veel kleding weg. Natuurlijk hadden wij teveel bij ons en men heeft het hier meer nodig dan wij.

Nadat we van de berg af zijn geglibberd zetten we koers richting Aksum in het noorden van Ethiopië. We verlaten het asfalt en rijden 200 kilometer over een veredeld karrespoor dat om de bergen ligt gedrapeerd. Het is een prachtige route langs diepe ravijnen en onze gemiddelde snelheid duikt naar 25 km/h. Op sommige stukken naar boven komen we zelfs niet boven 5km/h. Regelmatig staan we stil omdat de weg versperd is met rotsblokken, een vrachtwagen of graafmachine. Vooral die laatste zijn leuk. Zij dwingen je om dat stuk dat je net met angstzweet naar boven bent gereden, achteruit weer terug te rijden. Maar na een lange dag komen we dan aan in Aksum.

Aksum is bekend om haar oeroude obelisken, de koningin van Sheba, Koning Salomon en geruchten dat de Ark des Verbonds hier verborgen ligt. Verder is Aksum een erg relaxed stadje en de "Faranji (vreemdeling)" gekke valt hier wel mee.

Omdat we een paar dagen voor de inhuldiging van onze nieuwe koning zitten, besluiten we eens bij de Nederlandse ambassade te polsen of er misschien een feestje is. Na een half uur hebben we een uitnodiging voor de lokale huldiging in bezit. Hiervoor moeten we naar de Nederlandse ambassade in Addis Ababa, bijna 1.000 km verder. We besluiten er voor te gaan. Voor het eerst in 4 maanden hebben we een planning en direct voelen we de haast. Ons historisch rondje verandert in een hysterisch rondje. ■

Als je vragen hebt naar aanleiding van deze reis aarzel dan niet onze website te checken of een mailtje te sturen. We helpen je graag met het besluit je Land Rover de vrijheid te geven en haar een ander continent in te sturen.

www.4opreis.nl robert@4opreis.nl

